

LIBRIS

We know
books
Zoe Kanava

BIBLIA pentru copii

Ilustrații de Hristu Gusidis

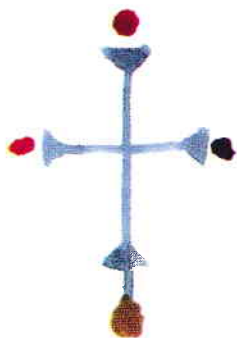

*Traducere din limba greacă
de Ieroschim. Ștefan Nuțescu*
SCHITUL LACU – SFÂNTUL MUNTE ATHOS

EDITURA EVANGHELISMOS
București – 2008

Facerea lumii	6
Crearea Evei	11
Cei întâi-zidiți pierd Raiul	15
Adam și Eva afară din Rai	21
Cain și Abel	24
Potopul și corabia lui Noe	28
Turnul Babel	33
Avraam și nașterea lui Isaac	36
În locul farfuriei cu linte	40
Iacov și Rahila	43
Iacov și copiii săi	47
În Egipt	52
Ieșirea	57
Cele zece porunci	61
Se naște un prooroc	65
Sfârșitul lui Ilie	70
David și Goliat	75
Nașterea și Buna Vestire a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu	79
Nașterea lui Ioan	83
Nașterea lui Iisus	86
Iisus la vârsta de doisprezece ani	91
Întâlnirea cu Ioan	93
Ispitirea lui Iisus și întoarcerea Sa în Galileea	96

Primii Ucenici	99
Ceilalți Apostoli	102
Nunta din Cana	107
Vindecarea paralizicului	110
Moartea lui Ioan	113
Schimbarea la Față a lui Iisus	116
Pilda cu tatăl milostiv	120
Învierea lui Lazăr	124
Hristos și copiii	127
Slăvita Intrare în Ierusalim a lui Iisus	129
Cina cea de taină	132
Prinderea lui Iisus	136
Judecarea lui Iisus	139
Condamnarea lui Iisus	143
Răstignirea	147
Învierea lui Iisus	151
Înălțarea lui Iisus	155

LIBRIS

We know
books
Zoe Kanava

BIBLIA pentru copii

Ilustrații de Hristu Gusidis

*Traducere din limba greacă
de Ieroschim. Ștefan Nuțescu*
SCHITUL LACU – SFÂNTUL MUNTE ATHOS

EDITURA EVANGHELISMOS
București – 2008

Facerea lumii

La început era Dumnezeu. Nimic altceva. Și în mintea lui Dumnezeu era planul lumii. Un plan frumos. Totul lumină și culoare.

Dar ca să facă lumea, așa cum o știi și tu, și așa cum o știi și eu, era nevoie de materiale, care nu existau, deoarece am spus că numai Dumnezeu exista. Dar se poate face ceva fără a avea materiale? Nu, nimic. Nici măcar o colibă.

Dar Dumnezeu este Atotputernic și puterea Lui s-a arătat în cuvântul pe care l-a spus. Un singur cuvânt a spus. Să-l ții minte! A spus: „Să fie!”. Și iată materialele, în fața Lui. Pământ, apă și tot ce mai trebuia ca să se facă lumea. Și astfel a început crearea ei de către Dumnezeu.

La început toate erau cufundate în întuneric, un întuneric adânc. Nimic nu se deosebea. Deodată se aude cuvântul lui Dumnezeu răsunând puternic în întuneric:

„Să fie lumină!”.

Întunericul s-a tulburat, s-a clătinat, ca și cum ar fi căzut un uriaș peste el, unul enorm. Aceasta era lumina.

Ciocnirea a fost înfricoșătoare, foarte înfricoșătoare. Întunericul a fost silit să se retragă ca să facă loc luminii. Și a numit Dumnezeu întunericul noapte, iar lumina a numit-o zi.

Dar aceasta nu era încă lumea. Nu exista nici pământul, nici cerul.

Și iată se aude iarăși glasul lui Dumnezeu. Și din lumină, din întuneric a ieșit cerul. Un sân uriaș este cerul! Făcut ca să primească lumea, așa cum se gândise Dumnezeu să o facă. Așa cum o știi și tu, așa cum o știi și eu. Iar în sânul cerului, marele nostru pământ. Părea un punct negru, acoperit de ape.

Și Dumnezeu poruncește apelor să se retragă și să formeze mările, lacurile și râurile.

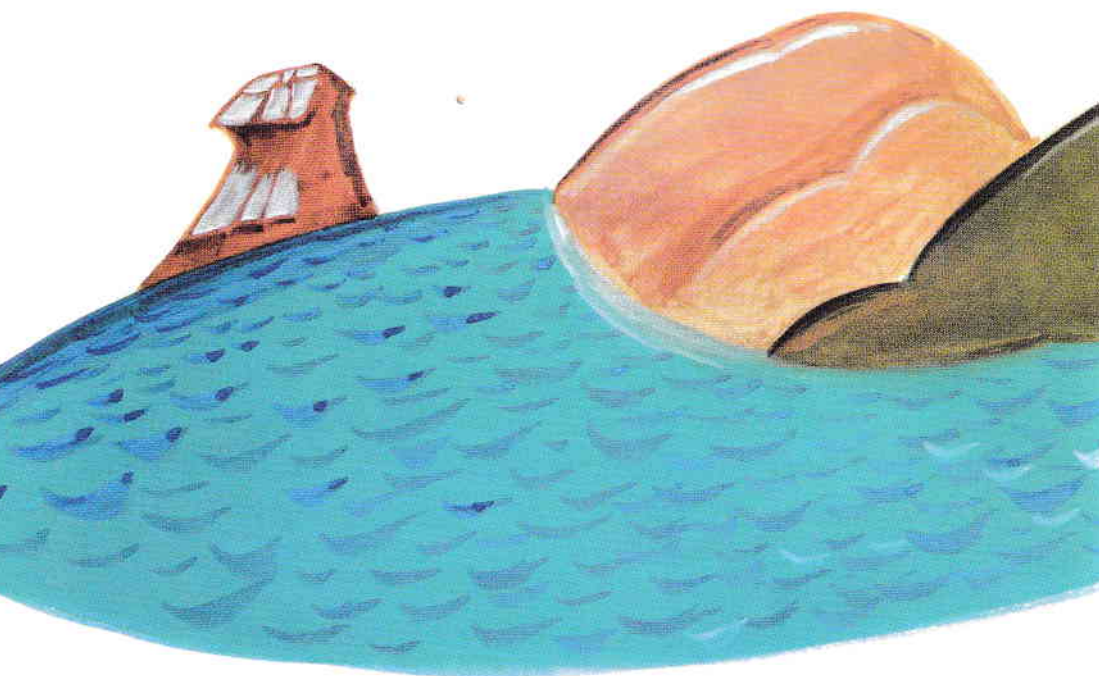
Apele ascultă porunca lui Dumnezeu și încep să se retragă cu vuiet mare. Ca atunci când cad de la înălțime mii, sute de mii de cascade și nu se aude nimic altceva decât ropotul lor. Și aleargă, aleargă apele ca și cum le-ar urmări cineva, lăsând să se vadă în urma lor, ici și colo, părți de uscat. Dar aceasta nu era încă lumea, așa cum o plănuiise Dumnezeu în mintea Sa. Așa cum o știi și tu, și așa cum o știi și eu că este.

Și iată iarăși răsună glasul lui Dumnezeu ca o poruncă: „Să fie!”. Să fie podoaba cerului: luna, stelele, soarele. Un soare foarte strălucitor. Lumina lui ascunde stelele. Ascunde și luna. Încălzește pământul cu razele lui. Și din țărână începe să crească iarbă, arbuști și copaci. Cresc, cresc copacii, se ivesc ramuri și flori. Florile leagă roade, iar înlăuntrul roadelor se ascund semințele.

Acum Dumnezeu face păsările care, ca să nu moară de foame, pot să mănânce semințe. Face și insectele și toate celelalte gănganii care trăiesc în pământ și se hrănesc cu rădăcini. Face, desigur, și animalele. Și pe cele mici și pe cele mari.

Dar înainte de a face animalele de pe uscat, Dumnezeu umple marea cu pești, cu cochilii, cu cai-de-mare. Cerul îl împodobește cu nori purpurii. Și norii călătoresc, călătoresc ca niște bărcuțe. Îi poartă vântulețul care bate ușor.

Acum lumea este gata. Este ca un palat minunat din care numai împăratul lipsește. Împăratul care să o iubească, să-i poarte de grijă așa cum se îngrijește cineva de casa sa și să o păzească.

Dumnezeu privește lumea, lumea pe care a făcut-o El
Însuși numai cu cuvântul și găsește că este frumoasă.

Așadar, Dumnezeu se gândește să dea în dar această
lume frumoasă pe care a zidit-o. Acesta era planul Său, să o
dăruiască celei mai frumoase dintre făpturile Sale, pe care încă
nu a făcut-o, dar pe care plănuise să o facă. Și nu vrea să o facă
doar cu un cuvânt al Său, așa cum le-a făcut pe toate celelalte.
Vrea ca aceasta să fie deosebită, să fie mai presus decât toate.
Vrea ca această făptură să fie împăratul.

Ia, aşadar, pământ și apă, le amestecă și face lut. Începe să-l modeleze așa cum modelează olarul vasele sale sau sculptorul statuile sale. De aceea îl și numește Adam, adică lut.

La sfârșit vrea să-i dăruiască ceva de-al Său, ceva din El. Însuși ca să poată deveni într-o zi și Adam un mic dumnezeu.

Se apleacă și suflă în fața lui suflare de viață. În acest dar, în această sărutare a vieții este cuprinsă toată dragostea lui Dumnezeu pentru făptura Sa, toată iubirea Sa.

Adam începe să clipească din ochi. Respiră adânc.

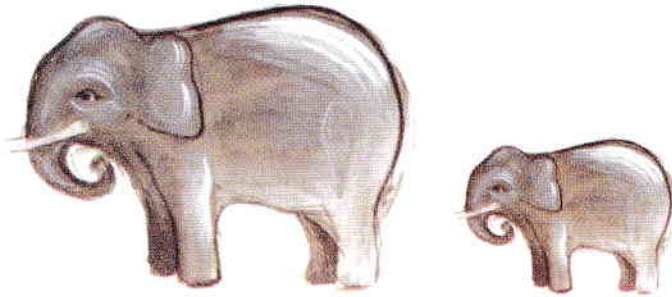
– A! zice.

În fața lui se întinde lumea cu toate culorile, cu toate sunetele, cu toate miresmele ei.

– A! De ce să te minunezi mai întâi? De miresme, de culori sau de sunete?

Adam este copleșit de atâta frumusețe. Și vrea să o cuprindă pe toată în inima sa.

Îngenunchează și îmbrățișează pământul. O lacrimă i se rostogolește din ochi și cade pe iarbă. Strălucește ca un diamant. Ea este mulțumirea sa, mulțumirea lui Adam către Dumnezeu.

Crearea Evei

Stii care a fost cel mai important eveniment la facerea lumii? Da, ai înțeles bine! Crearea omului, crearea lui Adam. Acesta se deosebea de toate făpturile lui Dumnezeu, era diferit. Îți amintești? Numai el lăcrima. Nici un alt animal, nici pasăre, nici insectă. Lăcrima pentru darul vieții, darul pe care i-l dăruise Dumnezeu. Și-a plecat capul și I-a spus „mulțumesc”, L-a slavoslovit pe Dumnezeu. Iar Dumnezeu a fost mulțumit de Adam. Ei, cum să nu fie mulțumit?

– Ție ți se cuvine Raiul! îi spune. Ești făcut pentru Rai, să-ți amintești aceasta!

Și îndată îl ia de mână și-l duce să-l facă cetățean al Raiului.

Adam și-a pierdut graiul când s-a aflat în Rai. O, ce izvoare! Ce ape curgătoare! Ce pajiști! Ce lacuri! Pe maluri zeci de broscuțe se întrec la înot. Își unesc cântecul cu cel al greierilor și cu ciripitul păsărilor, cu zumzăitul albinelor și al celorlalte insecte care se plimbă printre flori ca să le spună „Bună ziua!”.

– Zzzz! Bună ziua! Bună
ziua!

Numai când spune fluturile „Bună ziua” nu se aude. Este puținel rușinos fluturile. Mai mult decât atât, se teme să nu îi deranjeze pe trecători și pe vecini. Se apleacă la urechiușele lor, la urechiușele florilor și le spune în taină, în șoaptă:

– Bună ziua! Bună ziua! Spune încet ca numai ele să-l audă.

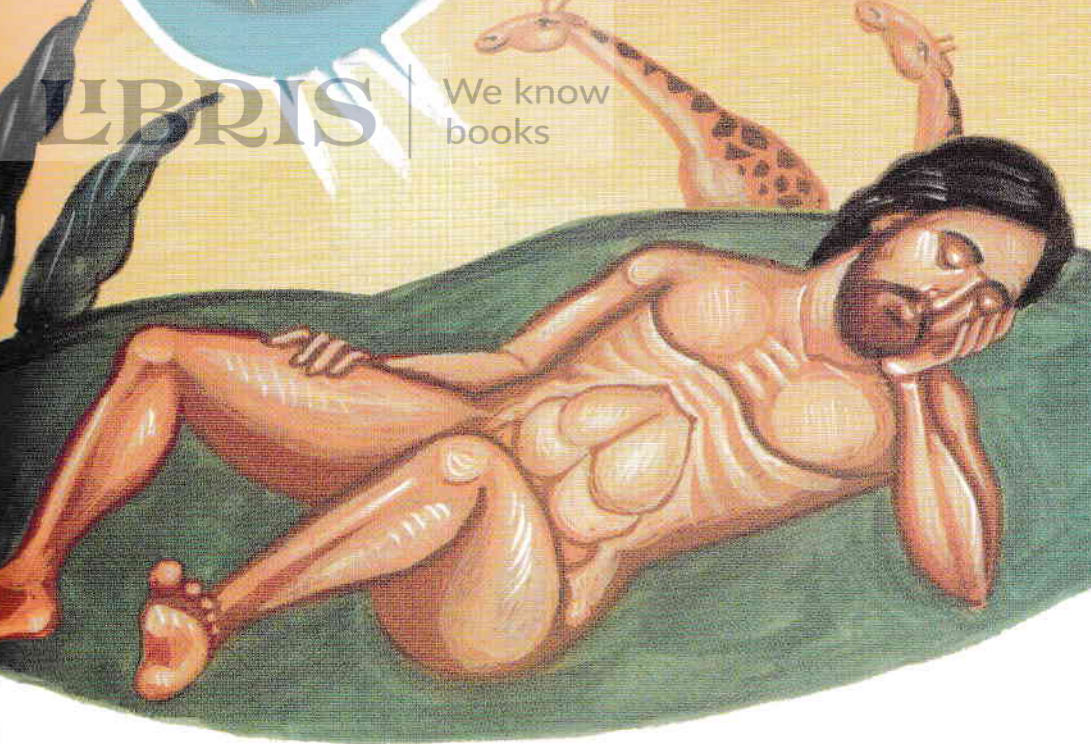
Și florile? A, florile! Își deschid inimioarele lor ca niște ceșcuțe și îi servesc pe fluturi și pe albină cu nectarul lor. Fiecare floare cu nectarul ei, cu dulceața și cu aroma ei proprie.

Adam se așează pe iarbă și le urmărește. Câte flori! Câte culori! Și animalele, care trec liniștite prin fața lui, fiecare cu înfățișarea ei! Nici una nu seamănă cu cealaltă.

Dumnezeu îi spune lui Adam să le pună nume, să devină nașul lor. Să le dea nume pe măsură ce trec prin fața lui. Fiecare cu perechea lui, câinele cu cățelușa, pisoiul cu pisica, lupul cu lupoanca, fără să spună unui animal ce nume dă celorlalte.

Adam se scarpină în cap, se gândește. Este prima treabă pe care i-o dă Dumnezeu. Este pentru prima dată când trebuie să se gândească. Să-i spună așa? Să-i spună altfel? În cele din urmă alege un nume care se potrivește cu însușirile fiecărui animal și ale fiecărei perechi în parte. Și, odată cu numele, îi mai spune fiecăruia și câte un cuvânt bun. Pe unul îl laudă pentru blana lui, pe altul pentru că e sprinten, însă nici unul nu dă semne că înțelege ce spune.

Pe Adam îl cuprinde tristețea. Să fi avut și el pereche... Așa cum fiecare animal o are pe a sa. Ar alege cele mai frumoase, cele mai dulci cuvinte și i le-ar spune. Să-l asculte

și să se topească de desfătare. Să-l înțeleagă și să se bucure împreună.

Atunci Dumnezeu vede gândul lui, dorința lui. Vezi, Dumnezeu este cunoscător de inimi. Cunoaște tot ce îi trece omului prin minte, tot ce are în inima sa. Își spune în Sine că nu este bine pentru Adam să fie singur. Trebuie ca și el să aibă pereche așa cum au toate animalele.

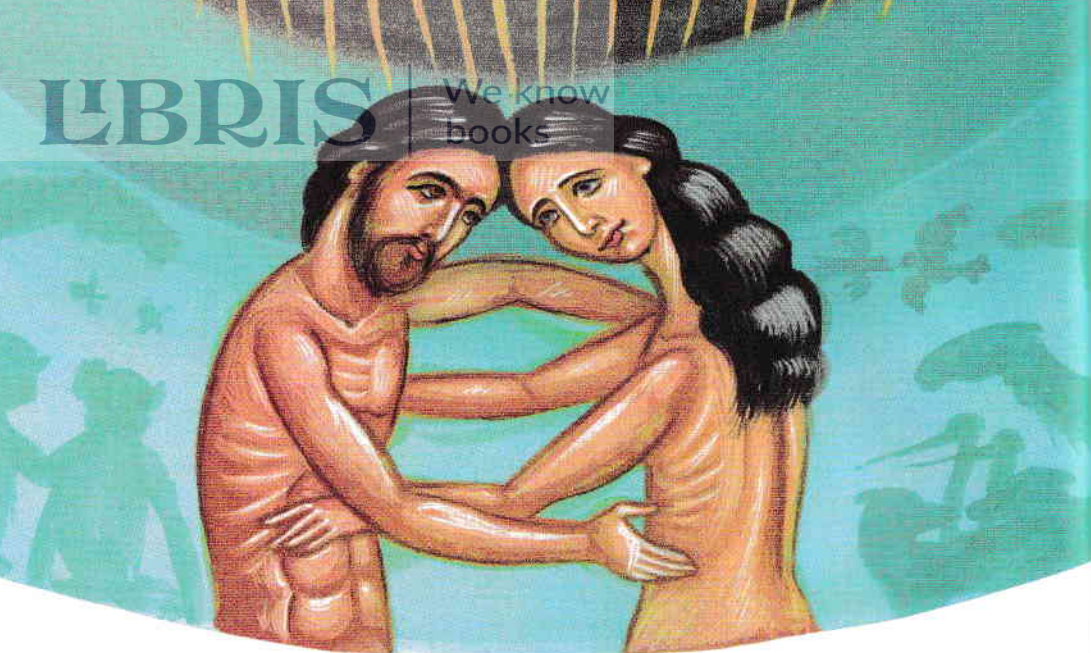
Adam începe să caște. Și este ziua în amiaza-mare! Ce toropeală este aceasta care l-a apucat din senin? Se întinde pe iarbă și adoarme.

Dumnezeu se apropie de el și încetîșor, încetîșor, fără ca Adam să simtă ceva, îi scoate una dintre coastele lui. Din aceasta îi face pereche, pe Eva.

Adam se freacă la ochi. Nici nu și-a dat seama că a dormit. O vede pe Eva alături de el, se ridică și o îmbrățișează.

– O, os din oasele mele! strigă bucuros. Ești perechea mea! Perechea mea!

Cum a recunoscut-o?...

O ia de mână și încep să meargă printre flori, printre arbuști și copaci, pe lângă lacul cu pești de aur. Nu spun nimic, nu vorbesc, ci numai își strâng mâinile. Tot mai mult și mai mult, ca și cum ar căuta să devină una. Iar cu tăcerea lor spun: „Te iubesc! Ah, cât te iubesc!”. Și acest „te iubesc” este o mare, o foarte mare mulțumire, o doxologie către Dumnezeu, este recunoștința lor.

Cei întâi-zidiți pierd Raiul

 rază de soare a atins ochii Evei și a trezit-o. S-a frecat cu mâna la ochi și s-a așezat pe iarbă.

Adam nu este lângă ea. Se ridică să-l caute. La urechile ei ajunge cântecul lui, o cântare de slăvire a lui Dumnezeu pentru darurile pe care i le-a dat: soarele, apa care susură pe lângă el, femeia.

Eva se ia după sunetele cântecului și pornește să-l caute pe Adam.

Un vânt ușor îi mângâie fața și inima cu slavoslovie lui Adam pe care o poartă și cu mireasma roadelor care atârnă în pomi. Să întindă mâna să culeagă vreunul?

Își amintește cuvintele lui Adam și porunca lui Dumnezeu. Să culeagă? Da, dar nu din pomul cunoștinței, care este în mijlocul Raiului. Dacă vor mânca rod din acest pom, vor cunoaște moartea.

Ce înseamnă moartea? Nici Adam, nici Eva nu știu. Dar dacă spune Dumnezeu... Sigur este ceva foarte rău.

Așadar, departe de pomul cunoștinței, departe de roadele lui, chiar dacă par atât de frumoase!

Eva aruncă de departe o privire pe furie. Și în sinea ei, pe ascuns, se minunează de ele. Poate se întristează puțin că nu poate să le guste. Le dorește foarte mult.

